INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Fostul internațional Ion Mihăilescu — „Michi" este astăzi antrenor în Giulești. Se ocupă de copii. Cu ani în urmă, el a fost antrenorul seniorilor Rapidului. Și înainte de asta a fost jucător al Rapidului, după ce îmbrăcase ani îndelungați popularul tricou al „Sportului studențesc", alături de Valentin Stănescu, Gică Popescu și alții.

„Michi" Mihăilescu-jucătorul a făcut epocă. Timp de un deceniu el a purtat tricoul echipei naționale. A făcut parte din echipa care a jucat acel memorabil meci Italia — România, la Roma, în 1940, dar îl regăsim și în echipa anilor 1949—50.

Acum 24 de ani, în 1949, „Michi" Mihăilescu a jucat în echipa națională, la Tirana, împotriva Albaniei. Rezultatul de atunci stîrnește, desigur, ambițiile „tricolorilor" de astăzi. Echipa României a obținut o victorie netă, cu 4—1, după un meci aplaudat.

Interviul de astăzi are, ca un prim punct de reper, acel frumos meci.

„Michi" MIHĂILESCU

FOTBALUL DE AZI

NU MAI POATE TOLERA JUCĂTORI CARE „TRAG PE DREAPTA"

● La 4—1 pentru noi, la Tirana, am fost jucător, căpitan și... antrenor al echipei !

● Principala meteahnă a jucătorilor noștri este lipsa antrenamentului invizibil.

● Să modernizăm tehnica fotbaliștilor români !

● Rezultatul de duminică depinde de puterea de luptă a „tricolorilor"

— Vă aduceți aminte de acel 4—1 ?

— Poate că este amintirea mea cea mai frumoasă. Meciul a fost cu peripeții. Înainte de a porni spre Tirana, am aflat că vom fi fără antrenor. Regretatul „Ciogli" Vogl se îmbolnăvise. În fața acestei situații, eu am fost numit, pe nepusă masă, antrenor al echipei, la Tirana. Așa se face că în jocul cu Albania, cîștigat cu 4—1, am cumulat trei roluri : jucător, căpitan și antrenor al echipei naționale.

— Cum ați reușit să vă descurcați ?

— În primul rînd, l-am rugat pe conducătorul lotului să urce în tribună, cît mai sus, ca să putem lucra în liniște. Apoi a urmat, o perioadă de 10—15 minute de studiere a echipei albaneze. Aș vrea să spun, în paranteză, că nimeni mai bine decît jucătorii nu reușesc să prindă pulsul echipei adverse. Oricît de buni ar fi specialiștii care urmăresc unele meciuri, înaintea meciului mare, ei nu reușesc să simtă, ca jucătorii, părțile bune și cele slabe ale unei echipe. În acel joc cu Albania, jucătorii s-au adunat, ca la un semnal, și-au dat seama că momentul e greu, și au pus umărul. Așa s-a întîmplat ca pînă la urmă să cîștigăm la scor.

— Dacă nu mă înșel, ați jucat zece ani în echipa națională. Ați fost o adevărată „locomotivă" pe teren, impresionînd printr-o capacitate fizică ieșită din comun. Din acest punct de vedere ați fost un jucător modern pentru anul... 1973. Cum ați reușit acest lucru ?

— Mie mi-a plăcut foarte mult efortul. E poate cucios ce spun, dar e adevărat. Există și asemenea jucători. Nu sînt singurul. Dacă te uiți la Dinu, dinamovistul, îți dai seama că ceva pe dinăuntru îl mînă mereu înainte. Așa sînt jucătorii. Unora le place să stea, să tragă pe dreapta, cum spunem noi, fotbaliștii, iar altora le place să alerge, din convingerea că din moment ce ești pe teren nu mai ai dreptul să lîncezești. Cu această muncă, eu am reușit să joc în șase posturi la echipa națională. Am fost inter dreapta, inter stînga, half dreapta, half stînga, fundaș dreapta și fundaș stînga. Aș mai adăuga că la „Sportul" am jucat în toate posturile, excepțînd pe cel al portarului.

— Cum explicați faptul că astăzi există foarte mulți jucători care nu par dispuși la un efort „tip Mihăilescu" ?

— Aș fi mai puțin înclinat să vorbesc despre insuficiența antrenamentului. Mă gîndesc la faptul că există unele echipe care lucrează chiar de două ori pe zi. Vreau să spun că acest mod de a lucra mi se pare excesiv. Și iată de ce. Principala meteahnă a fotbaliștilor noștri este lipsa **antrenamentului invizibil,** adică o viață sportivă îndoielnică, de pe urma căreia nu se produce recuperarea fizică necesară unui nou efort. Asta e o problemă complicată, la care trebuie să se lucreze îndelungat. Jucătorii noștri, în marea lor majoritate, nu fac nimic pentru antrenamentul invizibil, ba, dimpotrivă, vin la antrenamentul următor cu o stare fizică precară, foarte puțin potrivită pentru o nouă solicitare.

— Și atunci, care e soluția ?

— Soluția este instaurarea unei exigențe precise. Este limpede că fotbalul de astăzi nu mai poate tolera oameni care „trag pe dreapta". În această situație, cel dispus să practice un asemenea sistem trebuie eliminat, chiar dacă lasă impresia că poate compensa, prin talent, o anumită incapacitate fizică. Dar toate astea se pot rezolva numai printr-o atitudine spartană, așa cum a început să impună Macri la Rapid. Vreau să mai arăt că dacă în această campanie de disciplină se face o singură excepție, **una singură!,** atunci totul se dă peste cap și se ratează, ca în zicala cu mărul putred care le strică pe toate celelalte.

— Credeți că pregătirea fizică, despre care se vorbește mult, este singurul handicap al jucătorilor noștri ?

— Este cel mai important, dar nu singurul. Privind o serie de jocuri internaționale, pe viu sau la televizor, mi-am dat seama că atunci cînd spunem că bagajul tehnic al jucătorilor noștri este suficient sau, în unele cazuri, chiar superior unor fotbaliști din țări cu fotbal destul de avansat, comitem de fapt o eroare. Noi ne-am cam obișnuit să judecăm bagajul tehnic al jucătorilor în comparație cu tehnica mult mai statică a anilor trecuți. În ultima vreme, tehnica jucătorilor s-a schimbat pe nesimțite. Iată, de pildă, comparînd tehnica marilor echipe cu tehnica jucătorilor noștri, am să dau un singur exemplu, un exemplu foarte simplu, dar care explică foarte multe. Să presupunem că un mijlocaș aleargă spre poarta adversă. Deodată, el primește o pasă din stînga, de la vreo 10 m, din piciorul unui coechipier. Ce face mijlocașul de la Ajax sau de la multe alte echipe ? Nu se oprește deloc din alergare, vine în contact cu balonul, foarte firesc, își răsucește piciorul pentru a lovi dintr-o bucată, transmite mingea spre dreapta, fără a pierde o fracțiune de secundă, și își continuă alergarea, foarte natural, ca și cum mingea nu ar fi stînjenit pașii săi ritmați. Ce fac jucătorii noștri ? De cele mai multe ori, ei amortizează mingea cu latul, o preiau, se întorc cu spatele față de jucătorul de la care au primit mingea, și, pentru a pasa spre dreapta — înainte, așa cum am arătat în cazul precedent, fac o a doua sau a treia mișcare după care se opresc sau, în cel mai rău caz, pornesc greu, cu întîrziere, ca după un nou start, în timp ce corespondentul lor de la Ajax sau de la multe alte echipe, a și cîștigat vreo 10 m de alergare în plus.

— Credeți că un jucător de 22-23 de ani, să zicem, cu un bagaj tehnic ca acela pe care l-ați expus, mai poate să-și corecteze tehnica ?

— Sînt convins. Și spun asta nu ca să mă aflu în vorbă, ci pentru că voi da ca exemplu propria mea experiență. În anul în care am venit de la Călărași, urmînd să joc la „Sportul", aș putea spune că aveam un picior stîng care îmi servea doar ca picior de sprijin. Dar n-am pierdut nici o zi pentru a-mi construi o tehnică bună cu acest picior. Chiar din prima zi am început să lucrez suplimentar. Îmi aduc aminte că am lucrat foarte mult pentru acest picior stîng. Și astfel, pe nesimțite, piciorul stîng a devenit la fel de bun (sau de rău, dacă vreți) ca și cel drept. Faptul că am jucat în echipa națională atît în posturile „de picior drept" cît și în cele „de picior stîng" — exprimarea e o glumă, desigur — se datorează muncii pe care am desfășurat-o **după Călărași,** adică după ce sfîrșisem cu junioratul în fotbal. O dată ajuns la această nevoie de efort, educată sau, mai bine zis, autoeducată de setea performanței în fotbal, am rămas la același nivel de efort, indiferent de curgerea anilor. Îmi aduc aminte și astăzi cum antrenorul Braun, unul dintre cei mai exigenți antrenori ai noștri, îm spunea deseori : **„Michi, astăzi cu tine nu mai lucrez. Rămîn cu ceilalți. Tu poți să te îmbraci".**

— Am vorbit de pregătirea fizică, am vorbit de pregătirea tehnică. Să spunem cîteva cuvinte despre tactică.

— Reproșez în general, echipelor noastre lipsa curajului tactic. Se spune că tactica este arma săracului. Dar eu aș adăuga că o tactică de curaj încetează de a mai fi o armă a săracului. Noi ne-am cam obișnuit să lîncezim pe teren. Uneori această metodă aduce rezultate, dar ea nu poate fi decît o metodă specială, pentru anumite perioade. Jucătorii trebuie deprinși cu curaj. Iată de ce, într-un moment cînd se vorbește foarte mult despre tot soiul de așezări moderne, eu cred că cea mai modernă așezare este acel 4-2-4 al brazilienilor. Știu că voi avea foarte multe obiecții, dar un jucător de elan cum am fost eu nu poate fi adeptul ideii că „frica păzește pepenii". Din păcate, la noi, pe stadioane, asiști la situații în care acțiunile de atac se desfășoară în... doi jucători, în timp ce ceilalți privesc totul din poziții mai comode decît ale spectatorilor din tribună.

— Ce vreți să urați echipei României, în preajma jocului de la Tirana ?

— Să ne imite pe noi, cei din 1949. Și astăzi, ca și atunci, echipa se află într-un moment greu. Și astăzi, ca și atunci, **totul depinde de voința jucătorilor.** Albanezii aleargă mult, sînt dîrzi. Noi trebuie să alergăm fără economie și să fim la fel de dîrji. Doar în acest caz, echipa României, care are, oricum, o valoare superioară recunoscută, va putea obține victoria pe un teren fierbinte, pe care va întîlni 11 luptători adevărați.

Ioan CHIRILĂ

CU CITITORII ● DIALOG ● CU CITITORII ● DIALOG ●

● **DRUM ÎNCHIS ? ROMICĂ BANU** din com. Sogna-Neamț ne scrie că are 15 ani, 34 kg. 1,38 m înălțime, că e mic și slab. „Nu de mult — continuă R. B. — am citit cartea „I se spune profesorul" din care am aflat că și Gh. Constantin, cînd avea vîrsta mea, era tot așa, după care a mai crescut. Și eu cred c-o să mai cresc..."

— Nu încape nici o îndoială vei mai crește.

„Ceea ce vreau, este să joc fotbal. Unde aș putea să și învăț, să și joc fotbal ?"

Oriunde în această țară.

„Dar eu doresc să fac asta la Liceul de fotbal din Bacău..."

— Și ce te împiedică ?

„Multe. Iubind sportul, m-am înscris la Școala sportivă din Roman. Doi ani am stat acolo. Apoi părinții mei nu m-au mai lăsat. De fotbal nici nu vor să audă..."

— Ne pare rău dragă Romică. În condițiile opoziției înverșunate a părinților tăi, nu există nici o cale, nici un drum deschis spre fotbalul pe care-l îndrăgești. Mulți părinți procedează la fel. Nu știm însă cîți dintre ei regretă sau vor regreta după ani și ani.

● **SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII.** „Tovarășe redactor șef, Mă adresez dv. cu o problemă de ordin personal dar care, sînt convins, are multe implicații cu caracter general. În anul 1966, la îndemnul unui bun coleg și prieten, arbitru de fotbal, am urmat și eu cursurile de arbitri ținute la Oțelul Roșu, obținînd categoria a III-a. În 1970 am dat examen, devenind arbitru de categoria a II-a. Am arbitrat multe meciuri din campionatul județului Caraș-Severin, căutînd și reușind să fiu corect, autoritar. Totul a mers bine pînă în februarie 1972, cînd, din inițiativa F.R.F., s-a organizat o acțiune lăudabilă de examinare — pentru a fi promovați la categoria I — a tuturor arbitrilor recomandați de colegiile județene. Îndeplineam condițiile, cu o mică excepție : vechimea în arbitraj. Îmi trebuiau 2 ani, eu aveam însă un an și 9 luni. I-am rugat pe tovarășii de la C.J.E.F.S. să-mi întocmească și mie dosarul. Au refuzat categoric. Telefonic. I-am explicat situația tov. Andrei Rădulescu, președintele colegiul central. Mi-a spus că s-au mai acordat asemene derogări. Și mi-a fost acordată și mie. M-am prezentat la examen, la Craiova. Cînd au apărut rezultatele numai doi arbitri de la Reșița au reușit : subsemnatul și tov. Izvernaru de la Bocșa. Vă mărturisesc sincer, tov. redactor șef, că de la reușita aceasta a mea numai de necazuri am avut parte, fiind pus acum în situația să renunț la arbitraj. A început, pe plan local, o adevărată „campanie" de compromitere a mea ! Iar despre delegări nici nu mai poate fi vorba, numărîndu-mă printre cei uitați pentru totdeauna de colegiul județean. Oare e posibil ca pentru „îndrăzneala" de a fi reușit la un examen de promovare să fiu izolat de această activitate numai pentru că nu mi-au dat dumnealor recomandare ? Tov. redactor șef, îmi dau seama că organizarea unei anchete pentru rezolvarea cazului meu este anevoioasă și costisitoare. În limita posibilităților v-aș ruga, totuși, să verificați cele spuse de mine, ajutîndu-mă în această privință. Cu stimă, respect și recunoștință. **DUMITRU COJOCARU, Oțelul Roșu".**

N. R. Așteptăm explicațiile colegiului județean, al CJEFS Caraș-Severin.

COINCIDENȚA. V. BUSUIOC, din Șopotul Nou, Caraș-Severin, ne relatează, pe două pagini frumos caligrafiate, că citește, cu pasiune, număr de număr, revista „Fotbal", că este suporter al echipei Dinamo București, Dumitrache plăcîndu-i în mod deosebit cum joacă, și că ar dori răspuns la două întrebări :

1. **„Cînd a luat ființă clubul Dinamo?"**

— Exact cu 25 de ani în urmă, în 1948. În această primăvară clubul va sărbători vîrsta de un sfert de veac. Și o va face prin cîteva manifestări sportive de amploare.

2. **„În ce an s-a născut Dumitrache?"**

— O coincidență face ca idolul dv. să se fi născut tot în... 1948. Are deci vîrsta clubului său.

● PE SCURT ●

Gh. Neguț (Alunișu-Prahova) : 1. Otto Dembrovschi joacă la Vagonul Arad. Nu e rudă cu Dembrovschi, băcăuanul. 2. Daniel Ene este bolnav de hepatită. Probabil, nu va mai juca fotbal ; **I. Beică** (Reșița) : Vedeți numai... pașii din ochii adversarului ! C.S.M.-ul a „urcat" totuși pe locul 11 în clasament ; **H. Bijacu** (Medgidia). Am publicat de mai multe ori datele solicitate ; **M. Bucevschi** (Gura Humorului) : Nu numai arbitrii sînt vinovați